

Daar je aan kunt nemen, dat je jezelf blijft, zul je echter met dezelfde vermogens in de binnenste ring de helft of meer van de "werkelijkheid" kunnen overzien. Bereik je het kernpunt, dan kun je de gehele werkelijkheid, saamgevat tot één geheel, zonder meer overzien.

Wanneer wij als mens proberen, de werkelijkheid als een redelijk overzichtelijk geheel te bezien, dan komen wij al onmiddellijk in moeilijkheden. Wat betekent, dat een geheel volk zich druk kan maken over vragen als "heeft zijn broer hem nu opgegeven voor de nsb. of niet?" Zoals men zich elders geconfronteerd ziet met menselijke overwegingen omtrent de z.g. goddelijke voorschriften en zich eerlijk dient af te gaan vragen, of de wet en wil van Allah nu goed is voor de mens of niet.

Ik neem maar enkele uit de vele vragen, die de mensen vandaag zichzelf kunnen stellen. En ik wijs er u op, dat er in het verleden een tijd is geweest, waarop dergelijke vragen goed beantwoord hadden kunnen worden, maar dat men zich toen van de mogelijke betekenis van de antwoorden niet bewust was.

Nu lijkt het antwoord op bepaalde vragen ons van belang te zijn, maar wij zijn als mens in de tijd te ver van het antwoord verwijderd geraakt en weten het werkelijke antwoord dus niet meer. Wij kunnen hoogstens veronderstellen, beredeneren en beoordelen vanuit onze huidige inzichten en waarden.

Toch is er een tijd geweest, dat de wetten van de koran en de islam, zoals gegeven door Mohammed, getuigden van een groot sociaal inzicht en een grote vrijzinnigheid zelfs. In uw dagen gelden dezelfde menselijke verhoudingen feitelijk nog steeds. Maar de mensen zelf hebben andere opvattingen van recht en zijn zo vrijzinnig ~~wenden~~ in hun benadering van het leven, dat zij met volgens oudere waarderings geformuleerde wetten eenvoudig geen raad meer weten.

Wanneer de mensen zonder inzicht in de werkelijkheid van eens terug proberen te keren tot het oude, begaan zij onwillekeurig een groot onrecht tegen hun medemensen. Houden zij zich echter aan hetgeen in deze dagen geldt, dan voelen zij zich te ver verwijderd van hun God. Men ontbreekt in feite een voldoende overzicht, zodat de werkelijkheid hen ontgaat.

Het is eenvoudig genoeg, op grond van een klein deel van het geheel, iets tot goddelijke werkelijkheid en wil te verklaren. Overal ter wereld zitten mensen op leerstoelen, troonen, of plaatsen van macht, die op een dergelijke wijze hun visie op de goddelijke werkelijkheid anderen proberen op te dringen.

Zij noemen zich gezonden, prelaten, leden van het moderamen, hoogleraren enz. Maar met al hun voorgewende en werkelijke kennis weten zij niet, hoe het verleden en het heden met elkander in overeenstemming kunnen worden gebracht, zonder daarbij de eigen waarden van een van beiden of beiden daarbij geweld aan te doen.

In de goddelijke werkelijkheid kunnen echter beide factoren geheel beseft worden en hebben beiden hun eigen, steeds weer waar te nemen en te beseffen plaats. De betekenis, die men werkelijkheid noemt, wordt mede erkend uit de relatie tussen verleden, heden en toekomst en het is deze erkenning, die een juiste waardering voor alle drie mogelijk maakt.

Wie leeft in de buitenste cirkel, voor ons voorbeeld de menselijke wereld, komt aan een dergelijk overzicht en begrip nimmer toe. Hij kijkt naar zijn bureu, oordeelt zonder te weten en is ook, wat de toekomst betreft, niet in staat, verder te zien dan zijn neus lang is.

Ik stel: alles, wat op dit niveau wordt erkend en gezien, kan geen goddelijke werkelijkheid zijn voor ons, omdat wij een te klein deel ervan kunnen bevatten, terwijl de samenhangen tussen alle gebeuren en erkennen ons ontsnappen.

Omdat je toch een geheel van je wereldbeeld wilt maken, konstrueer je samenhangen, die in feite niet of nauwelijks bestaan. Geen wonder, dat je voornamelijk rekening pleegt te houden met uillusies.

Vele idealisten, die de wereld zo nodig menen te moeten verbeteren, doen mij denken aan een verliefde dichter, die in de wei zit en bloemblaadjes uittrekt, terwijl hij mompelt: zij houdt van mij, zij houdt niet van mij

Alleen de tekst is enigszins ander; zij mompelen: sociale rechtvaardigheid, sociale onrechtvaardigheid. Zo plukken zij dromende verder, tot er niets meer over is. Daarna pas willen zij gaan genieten van de bloem. Maar die hebben zij uiteen gereten, zodat zij er niet meer is.

Ik stel: de mens vernietigt, in zijn pogingen de wereld volgens zijn eigen denkbeelden te ontleden, de samenhangen, die toch de werkelijkheid bepalen. En aan de andere kant moet ik stellen, dat de mens zonder een dergelijke ontleding ook geen kans krijgt, de werkelijkheid voldoende te beseffen, omdat hij een te klein deel daarvan gelijktijdig kan overzien om zich enig beeld van de werkelijkheid te kunnen vormen.

Daarom moet een mens streven naar bewustwording. In feite is dit zo iets als van cirkel tot cirkel springen om zo uiteindelijk tot de alomvattende kern van het bestaan te komen en bewust deel te vinden in de goddelijke werkelijkheid op een punt, waar zij overzienbaar is geworden.

Zelfs wanneer je maar een enkele cirkel dichtert tot het middelpunt nadert, zul je reeds beseffen, dat heden, verleden en toekomst niet deelbaar zijn, niet afzonderlijk kunnen worden gezien, zodat de feiten niet uit een van deze punten benaderd kan worden, maar slechts als geheel benaderd kan worden.

Kortom: wanneer ik het heden volkomen beleef, kan ik de waarde en inhoud van het verleden op grond hiervan verklaren en beseffen, maar tevens de toekomst kennen, die uit dit heden noodzakelijk wordt.

Wanneer de tijdswaarden als geheel beseft worden, incl. eigen bestaan, is de cirkel al kompakter geworden en is er iets meer van de goddelijke werkelijkheid te achterhalen. Maar al beheers je de tijd als factor, er is nog steeds een heel groot deel van de cirkel, waarop je geen zicht kunt krijgen, zodat je niet weet, wat er in het geheel daarvan zich afspeelt. Zelfs wanneer je nog een cirkel verder naar het midden opdringt, zie je nog steeds maar een heel klein segment van de werkelijkheid - ook al blijf je geneigd die als geheel te interpreteren.

Wie dichtert naar het middelpunt komt, zal niet alleen de factor tijd beter gaan beheersen en begrijpen, maar hij zal ook andere samenhangen beter gaan beseffen en in zijn visie

een steeds groter geheel van samenhangen gaan bevatten. Je ziet, hoe alle verschijnselen en ontwikkelingen samenhangen en begint beter te begrijpen, hoe dezen op elkander inwerken.

Dring je nog dichter door tot bij het middelpunt, dan zul je ook de zin van het geheel beter gaan inzien, zelfs wanneer er nog gedeelten van de werkelijkheid blijven, die je niet kunt benaderen, of niet zult willen aanvaarden voor wat zij zijn.

O, zeker, de mensen op uw vlak van bewustzijn vragen ook vaak naar de zin van het leven. Maar dit is hen niet duidelijk te maken dan door algemeenheden, zodat ik vaak volsta met de opmerking, dat deze afhankelijk is van de vraag, of je er zin in hebt of niet.

Want de zin van het leven, zoals jij dit ondergaat, kan eerst werkelijk beseft en verklaard worden, wanneer je weet, wat de betekenis van het bestaan van alle leven inhoudt. Maar dat betekent dan, dat het beeld van leven en wereld een besef van de voortdurende samenvloeiing van alle waarden inhoudt. De betekenis van enkele waarden zal dan echter een geheel andere worden.

Ik weet niet, of u wel eens het verschrikkelijke beeld hebt gezien, dat de duizendvoudige vergroting van een vlo oplevert. Het is een monsterlijk en vreesaanjagend wezen, dat je dan te zien krijgt.

Maar op een soortgelijke wijze vergroten wij zaken, die wij daardoor in onze eigen wereld bijzonder belangrijk of angstwekkend vinden. Juist omdat wij een zo klein deel van het geheel waarnemen, zijn wij geneigd alles, wat wij dan nog beseffen, onder de microscoop te leggen.

Wij worden door onze zorgen overweldigd, ofschoon zij in feite niet veel meer betekenen dan een vlo, die je met wat poeder zonder meer weg kunt krijgen, of zelfs middels een handige greep en een enkel gebaar kunt doden. Er zijn heel wat wereldomvattende problemen, die een bewuste mensheid met een enkele knop de wereld uit zou kunnen helpen.

Het is deze bijna niet te vermijden aandacht voor details, die het illusie-element in uw wereld doet toenemen. Zo hangen vele mensen sterk aan de handhaving van bepaalde regels. Ik beseef wel, dat die regels voor het onderling menselijk verkeer erg belangrijk kunnen zijn. Maar zijn zij daarom ook werkelijk belangrijk in kosmische zin?

Laat ons een voorbeeld nemen: God heeft mens en dier tweeërlei geschapen. Er zijn twee geslachten, voor de voortplanting van de meeste soorten is dus een contact tussen de sexen noodzakelijk.

Bezien van een afstand is het alleen belangrijk, dat de soort in stand wordt gehouden en zo een bepaalde inkarnatiemogelijkheid blijft bestaan, zolang daaraan behoefte is. De mensen zijn echter geneigd te stellen, dat er voor een man maar een enkele vrouw mag bestaan en omgekeerd of omgekeerd. Nu kan dit voor mensen wel degelijk toetreffend zijn, omdat voor de ontwikkeling van een ego de samenvoeging van twee eenheden van zeer groot belang kan zijn.

Maar het is en blijft een binding, die, zover zij stoffelijk is, maar een korte tijd pleegt te duren, minder dan een eeuw. Wat maakt dat uit, wanneer je de samenhang beziet

vanuit de binnenste cirkel, waarin alle tijd een eenheid begint te vormen, wat maakt een dergelijke band dan nog uit? De belangrijkheid van de relatie tussen een mannetje en een vrouwtje valt dan in feite weg, daar het in het geheel van de tijd in feite alleen maar gaat om een uitbreiding van bewustzijn en een samengaan van alle waarden.

De goddelijke werkelijkheid blijkt veeleer een algemeen bewustzijn te omvatten en de reeksen van op het uiterlijk betrekking hebben de regels, die de mensen zo vaak "de wil van God" noemen. Zoals het wezen belangrijker is dan de vorm.

Dacht u nu werkelijk, dat de Heer zich bezig zou houden, of linksverkeer nu beter en veiliger is dan rechtsverkeer of omgekeerd? Ik denk persoonlijk, dat God bij vragen hierover zou zeggen: Los het zelf maar op, zoals je wilt. Wanneer mensen voldoende besef en respect van en voor elkaar hebben, is er geen werkelijk verschil. Maar wanneer de mensen geen respect hebben voor elkander en geen rekening met anderen wensen te houden, zal elke regeling even gevaarlijk en onbevredigend werken. Ik meen, dat God nooit zal spreken over de slachtoffers van het snelverkeer als iets anders dan andere ongelukken, die mensen elkander aandoen. Hij zal eenvoudig zeggen: de mensen denken wel aan elkaar, voelen elkaar wel aan of niet.

Trouwens, wanneer de mensen elkander respecteren en aanvoelen, kunnen zij met grote snelheden in het verkeer voortrazen en zullen geen schade veroorzaken, want dan weten zij innerlijk eenvoudig, waar en wanneer hun snelheid voor anderen gevaarlijk kan worden.

Een ras van empathen kan niet worden verrast door het handelen van anderen. Mensen, die alleen uitgaan van zichzelf, zullen door elk optreden van anderen verrast worden. Dan kun je de maximum snelheid terugbrengen tot minder dan 50 km/u en zul je de mensen nog steeds in de kreukels zien gaan.

Mensen spreken over goed en kwaad. Ik kan mij niet voorstellen, dat God iets dergelijks doet. Want voor Hem zijn beiden een noodzakelijk en onvermijdelijk deel van zijn Schepping. Vele uiterlijkheden, die voor mensen belangrijk zijn, zeggen mij reeds nu weinig en ik kan mij niet voorstellen, dat God dezen op enigerlei wijze belangrijk zal vinden. Maar de vraag, of wij rekening houden met elkaar, of wij beseffen, wat ons in feite verbindt, telt volgens mij voor God wel mee.

De goddelijke werkelijkheid is niet opgebouwd uit wat de mensen "feiten" plegen te noemen, maar uit de geestelijke achtergronden, die tot die feiten voeren. Besef dit en je krijgt al een geheel ander beeld van het bestaan.

Dring nog verder door tot bij de kern van het zijn en je beseft, dat er alleen nog sprake is van een ik, dat zijn bestaan dankt aan het feit, dat het omringd wordt door waarden, die niet tot dit ik behoren. Meer niet.

Al datgene, waarmede ik mij **verwant** gevoel, zo zal men dan beseffen, is in feite een deel van mijzelve, want zonder dit kan ik niet bestaan. En dit betekent heel veel.

Wanneer ik mij **verwant** gevoel met een ziel, die in de diepste krochten van het duister moet vertoeven, geketend in de illusie-beelden van eenzaamheid en chaos, dan kan ik niet

is het mij ook reeds nu, in mijn beperkt besef, onmogelijk, rustig in mijn gelukkige en lichte wereld te blijven. Dan wordt voor mij het denkbeeld van wezens, die, ondanks dit heel gelukkig, met bazuinbegeleiding in feite ook een hel, een vorm van kosmische krankzinnigheid.

Wat voor mijn gevoel met mij verwant is, is deel van mij. Daarom zal ik dan afdalen, ook al zal ik mij uit het licht van mijn wereld mogelijk een zwaard smeden om zo alles, wat ik niet als met mij verwant erken, op een afstand te houden. In ieder geval zal ik door alle doolhoven van illusie heengaan, tot ik die ene ziel, waarmee ik mij verwant gevoel, gevonden heb en tot deze zeggen: Kom mee. Je zult zelf moeten lopen, maar ik zal je de weg tonen naar boventoe en bij je blijven, hoelang het ook duurt, voor je deze afgelegd hebt.

Gelukt het je niet tot het licht te komen? Ik keer elke keer terug, tot je bereiken kunt. Elk deel van mijn wezen, of het nu de buurvrouw is of de Heer, zal ik meebrengen, wanneer ik zelf faal. Want ook jij in je duister bent een deel van mij en ik kan je niet verloochenen.

Misschien klinkt u dit overdreven en zelfs krankzinnig in de oren. Maar zou je dit nu werkelijk moeten verwerpen? Zou de goddelijke werkelijkheid dan niet meer te maken hebben met het innerlijk van de mens dan met alle andere verschijnselen?

Of dacht u nu werkelijk, dat het voor God van belang was, dat u leeft in een kapitalistisch, kommunistisch, socialistisch, of ander systeem? Is dat dan wel werkelijk van zoveel betekenis? Het zijn toch maar uiterlijkheden, vormen?

Ik meen, dat de goddelijke werkelijkheid practisch is. Alsof men niet vraagt, of een stoel er wel heel mooi uitziet, maar allereerst zich afvraagt, of je er wel op kunt zitten.

De Goddelijke werkelijkheid zal zich niet bezig houden met de vraag, of een mens nu fatsoenlijk of onfatsoenlijk is volgens de mens, of hij in de wereld een hoge of geheel geen positie inneemt. Volgens mij is het enige, wat telt in die werkelijkheid, of de mens als mens waardig is, verbondenheid met de mensheid beseft en mogelijk nog met andere delen van de schepping. In ieder geval een geheel andere maatstaf dan die, waarmee mensen elkander plegen te meten.

Wanneer u dit alles nog steeds interesseert, zult u ook het volgende moeten kunnen begrijpen: Wanneer ik voor u een heel mooie lezing houd, is deze op zich niets waard: Illusie.

Tracht ik voor u te verwoorden, wat u innerlijk weet, probeer ik u bewust te maken van dingen, die in u bestaan en doe dit zó, dat u daar antwoord opgeeft, zodat wij tijdelijk altans deels een eenheid, desnoods alleen van overwegen, vormen, dan gebeurt er iets. Dan - en niet op andere ogenblikken, - werk ik vanuit en met de goddelijke werkelijkheid.

Zodra ik een dergelijke band niet bereiken kan, is mijn werk nutteloos en bevinden wij ons tesamen in de chaos. Maar die band vormen en toch gelijktijdig u zoveel mogelijk laten horen, wat voor u belangrijk is, kent problemen. Kort geleden moest een van ons een ingewikkeld betoog uitspreken over zaken als kleinste deeltjes, anderen moesten spreken

over zaken als deugden, leven tussen de sterren.

Iedereen zit dan wel te luisteren en meestal vindt men het gebrachte nog erg mooi ook, omdat men het niet begrijpt. Behalve een enkeling. Een dergelijk betoog is dan gemeenlijk zo goed als zinloos.

Wanneer wij hier bijeen zijn en ons afvragen, wat de betekenis van een dergelijke bijeenkomst kan zijn in de goddelijke werkelijkheid, zo moeten wij zeggen: Het feit, dat zij een verbondenheid van ons allen betekent, waardoor iemand, al is het maar één van de aanwezigen, in besef verrijkt wordt.

De betekenis ligt in een gemeenschappelijke uitstraling, die op zich eveneens zinloos zou zijn in de goddelijke werkelijkheid, wanneer er niet ergens een mens is, die er iets van aanvoelt, die daardoor getroost wordt, wat meer moed vindt om voort te leven, dan wel wat meer beperkt wordt in zijn uitbundigheden.

Kortom: pas wanneer ons werken ergens in het geheel betekenis heeft, hebben wij werkelijk ook iets bereikt. De goddelijke werkelijkheid bestaat niet uit allerlei losstaande deeltjes, zij is één geheel.

Op aarde beleef je dit natuurlijk wel anders. Je kent mensen als afzonderlijke, in feite van anderen gescheiden eenheden als de heer Pieterse en mevrouw Pieterse-Jansen, die voortaan alleen Jansen wil heten, omdat zij het voeren van de naam van haar echtgenoot in feite een soort discriminatie t.a.v. haar eigenwaarde acht. En zo zijn er nog meer mensen: namen, die menen, dat zij los staan van al het andere. Elk van hen is voortdurend voor zichzelf aan het werk, elk in zijn eigen kringetje, elk met zijn eigen stellinkjes, elk met zijn eigen zaligheid en elk met zijn eigen voornemens.

Stuk voor stuk zitten zij in een wereld van illusie, in wereldbeelden, die nooit waar kunnen worden, in zaken, die geheel anders zijn, dan zij voorgeven, werkende met veronderstellingen, die op weinig of niets berusten en geen rekening houden met een menselijke of hogere werkelijkheid. Kortom: mensen, die zich baseren op dogma's, die geen zin of inhoud hebben, elkander bestrijdende om een gelijk, dat nooit kan bestaan.

Al die mensen zouden dichter bij de werkelijkheid leven, wanneer zij zich minder zouden bezighouden met alles, wat hen onderscheidt van elkander. Zij zouden een band moeten vinden, een geestelijke verwantschap, die, ondanks alle uiterlijke verschillen, tussen hen bestaat. Zij zouden iets van een samenwerkingsvorm moeten leren vinden, waardoor zij elkaar steeds beter kunnen gaan begrijpen.

Want eerst wanneer mensen elkander steeds beter leren begrijpen, wanneer mens en geest een steeds grotere eenheid kunnen gaan vormen, komt er iets tot stand, wat niet zo snel meer schijnt te veranderen, ontstaat er een werkelijkheidsbesef, waarin voor illusies steeds minder plaats overblijft.

De werkelijkheid doet vaak denken aan de vader, die zijn zoontje voor inenting naar de dokter brengt en stelt, dat een flinke jongen niet bang moet zijn en niet mag huilen, maar die op het ogenblik, dat de dokter ook hem in wil enten en nadert met de naald, flauw valt.

Men ziet alles heel anders, wanneer het ik daardoor geraakt wordt, dan wanneer het alleen voor anderen gevaar of overlast betekent. Waarbij dan ook nog komt, dat het gehele menselijke wereldbeeld schijnt te worden opgebouwd op basis van hetgeen een mens voor andere mensen passend schijnt te vinden.

Zoiets kan nooit werkelijkheid vertegenwoordigen en is zeker geen beeld, waaruit de goddelijke werkelijkheid kenbaar naar voren kan treden. God is tijdloos en alomvattend, aldoor-dringend zelfs. Dus laat ons op basis van dit alles eens zien, wat de mens wel nader tot die goddelijke werkelijkheid kan brengen.

Wanneer je als mens leert, je verbondenheid met andere mensen steeds beter te beseffen, kom je vanzelf nader tot de goddelijke werkelijkheid.

Wanneer je als mens beter beseft, wat een ander door-maakt en hierdoor je eigen houding laat bepalen en niet alleen uitgaat van je eigen beeld, van hoe het hoort te zijn en andere veronderstellingen, kom je nader tot de goddelijke werkelijkheid.

Wanneer mensen zoeken naar de waarden, die zij gemeen-zaam kunnen belevén en bezitten en niet vooral letten op alles, wat hen van anderen onderscheidt, komen zij dicht bij de goddelijke werkelijkheid.

Wanneer je als mens je minder bindt aan stoffelijke zaken en je meer leert bezighouden met de essentie van je bestaan, dat wat je werkelijk bent en doet, terwijl je op grond van dit alles geen eisen stelt aan anderen - wat toch op desillusies moet uitlopen - dan kom je dicht bij de goddelijke werkelijkheid.

Sprekende over de buitenste cirkel stelde ik, dat men dan een deel van de werkelijkheid kan overzien. Maar in feite zijn er heel wat wezens, die rond trappelen in hun eigen klei-ne kringetje, embryonaal geborgen in hun gelijk en zo van de wereld alleen belevende, wat zij in feite zelf reeds zijn.

Wat je beleeft, is dat, wat je zelf bent. Ik weet wel, dat zuivermenselijk iets dergelijks onaanvaardbaar is, maar vanuit een hogere werkelijkheid beseffende klopt dit wel dege-lijk.

Voor mij lijkt mij het volgende zelfs onvermijdelijk waar te zullen zijn: Zolang ik uitga van mijzelf zal ik slechts mijzelf zien. Eerst wanneer ik mijzelf ken en mij-zelve kennende de illusie doorbreek van een wereld, waarin ik in alles alleen mijzelf zoek, zie ik iets van een hogere werkelijkheid en beleef ik meer feiten, die ook in de goddelijke werkelijkheid altijd aanwezig zijn.

Diep in de mens-, zo spreekt men soms- ligt een tempel. In die tempel, te midden van mystiek blauw licht, staat een gouden altaar, waarop de vlam van het werkelijke leven brandt.

Dat klinkt erg diepzinnig, tot je nadenkt. Dan beseft je, dat het eerder een tekst lijkt uit een slechte b-film. Want de zaak is oppervlakkig belicht en overmatig gedramatiseerd. Zouden wij werkelijk een dergelijke tempel in ons dra-gen? Of zouden wij zelfs, zoals anderen leren, een tempel zijn?

Ik geloof, dat dit wel een soort zelfoverschatting betekent.

Het enige, wat volgens mij van al dergelijke verhalen waar blijft, is het feit, dat wij in ons het goddelijke licht dragen.

Wij kunnen dan wel beweren, dat wij in onszelf moeten zoeken, tot wij dit licht gevonden hebben, om er dan in op te gaan, tot wij de essentie van ons bestaan vinden, terwijl al 't andere verteerd wordt door het vuur der waarheid.

Maar stel u dan eens voor, wat dit beeld als gevolg heeft: iemand, die in zijn kosmische skeltertje zit te klapper-tanden, ontdaan van alles behalve mogelijk een enkel restant van alles, waarop men eens trots is geweest. Daarmede ben je dan ook niet veel verder gekomen: integendeel, je bent en hebt alleen maar minder dan voorheen.

Stel daar nu eens tegenover de belangrijkheid van een innerlijk besef, dat naar buitentoe gericht blijft, zodat je de ander steeds beter leert kennen en erkennen, zodat je zelfs in je eigen wereld steeds meer de waarheid leert beleven.

Indien je dan van mooie beelden blijft houden, zou je dit bereikt hebbende mogelijk kunnen stellen, dat wij, alle schepselen te samen, een tempel gods zijn. Dat is nog aanvaardbaar als beeld, maar dan wel wij allen en zonder uitzondering.

Samen denken, samen leven, samen beseffen, dat zou inderdaad een tempel genpemd mogen worden volgens mij. Maar kijk dan eens naar de wereld, naar uw eigen land, waar kort geleden nog in één en dezelfde plaats een katholieke, een pg en een nh-geitenfokkersvereniging bestonden, alsof geiten volgens geloof kunnen worden onderscheiden en gefokt kunnen worden tot een betere kwaliteit. Volgens mij is een geit een geit, niet meer en niet minder.

In de praktijk beseften de mensen dit ook wel. Maar een katholieke bok mocht geen pg-geit bezoeken, want men wilde alles vooral ideëel bezien.

Helaas voor hen is God niet ideëel en houdt Hij zich niet bezig met droombeelden en idealen. God houdt zich bezig met het zijnde. En het zijnde is werkelijkheid.

Het zijnde kent geen onderscheid tussen mensen op grond van uiterlijkheden. Wat zij zijn, wat er in hen leeft, is het enige wat telt.

Zoals voor mensen niet zo mogen gelden, wat de idealen van een ander zijn, maar eerder de vraag, wat men te samen tot stand kan brengen, wat men van elkander kan begrijpen, wat de kern is, wat het licht is, waaruit een mens voortdurend zal putten, of hij dit bewust doet of niet, of hij dit weet of niet.

Dit is de reden, dat ik stel: wij moeten af van de overschatting van het dagelijkse gebeuren, wij moeten steeds meer ons bewust worden, zodat wij in besef gaan behoren tot cirkels, die dichter bij de goddelijke werkelijkheid zitten dan de menselijke wereld, zoals die gemeenlijk wordt beleefd.

Het is binnen die meer centrale cirkels, waar het geheel van feiten samenvloeit tot een gebeuren en op de duur het gebeuren de werkelijke betekenis van het tijdloze gaat maken voor ons, tot het geheel van de entiteiten, die wij

kennen, in osn besef alleen nog een factor is, die de uiting van een deel van de grote werkelijkheid mogelijk maakt. Zo moeten wij verder gaan, tot op de duur het geheel van het zijn door ons kan worden saamgevat in één blik.

Dit betekent ook, dat wij niet meer gaan vragen naar de zin van het bestaan. Want degenen, die daarnaar vragen, zijn in feite degenen, die vrezen dat hun bestaan ondanks alles zinloos is. En dit is alleen denkbaar, wanneer je te veel geïsoleerd bent geraakt van de werkelijkheid, ook van de goddelijke werkelijkheid.

Vraag dan ook niet meer, wat de betekenis is van het lijden. U kent de mensen, die zeggen: Ik geloof niet meer aan God. Als God werkelijk bestond, zou er dan op aarde iemand als Idi Amin werkelijk voort kunnen bestaan? Trouwens, wie dit zou stellen, ziet wel over het hoofd, dat er overal op de wereld Idi's genoeg rondlopen en dat ook Amins plenty voorkomen. Alleen hebben die anderen de kans niet gekregen te doen, wat de als enig echt erkende Idi Amin steeds weer doet.

Realiseer u, dat onze visie op wat lijden betekent, zeer persoonlijk is en bovendien te maken heeft met ons denkbeeld omtrent datgene, wat de werkelijkheid zou moeten zijn.

Lijden kan een gevolg zijn van onjuist besef of een onjuist handelen. Maar de mensen spreken liever over de krachten van de hel, die dit de mens aandoen.

Stel u deze hellewereld dan eens dantesk voor: diepe grauwe kloven, hoge rotswanden, vreemde paden, die omhoog kronkelen, zonder dat je de bestemming weet. Om je heen het voortdurende hoongelach van duivels.

Een dergelijk beeld doet het toch nog steeds erg goed, zoals ik bemerk. Daarom werden dergelijke beelden vroeger ook in vele preken gebruikt: het was altijd goed voor een extra zware kollekteopbrengst.

Stel je dan voor, dat je door de illusie van dit alles heen kunt zien. De wanden verdwijnen, worden tot wolken, vernevelen. De kwellingen verdwijnen, het hoongelach klinkt niet meer. Je kijkt rond je en ziet alleen nog wezens, die alleen met zichzelf bezig zijn, zichzelf haten en die haat in hun wereld proberen af te reageren. Kijk dan goed en je ziet achter dit alles de verbondenheid, waaraan zij zich niet kunnen onttrekken.

Dan denk je niet meer: ik klouter omhoog langs de louteringsberg tot de groene paradijselijke velden, waar mijn Beatrijs mij tegemoet snelt. Je probeert alleen maar de kracht achter de schijn te beseffen en ziet, hoe de nevel zich vult met licht.

Dan opeens zie je alle afzonderlijkheid vervagen. Je voelt je één met alle verdoemden en duiveltjes, maar ook met alle engelen en lichtende geesten, met alle licht zelf. Zelfs de zwaarden van licht, waarmee je mogelijk hebt gestreden tegen de machten van het duister, versmelten en worden tot banden, die besef en gedachten van de een naar de ander dragen. De gevoelens worden een eenheid. De goddelijke werkelijkheid komt opeens naderbij: een werkelijkheid, waarin alle werelden één zijn en waarin alle schepselen te samen het beeld van de Schepper weergeven.

Dan kun je nog steeds het geheel niet overzien, maar je gaat begrijpen , wat de zin van het geheel zou kunnen zijn. Dit kan men zelfs vanuit een duistere sfeer bereiken, laat staan dat het moeilijk of onmogelijk zou zijn vanuit meer lichtende werelden.

De moeilijkheid is, dat zelfs de mens, die zich van de werelden van de geest en het licht bewust is, denkt aan zichzelf als een wezen, dat eens lichtend op zal rijzen en dan eens werkelijk iets zal gaan doen. Dan immers, zo denkt men, zullen de lichtende werelden u helpen.

Maar neem ook hier nu eens de illusie weg en wat blijft er over? Dat gene wat je ook nu reeds bent en kunt. En dit omvat alles, wat je ooit bent geweest of ooit zult kunnen zijn, daar de goddelijke werkelijkheid geen tijd kent en alle tijden steeds weer samenvoegt, of beter, hun gelijktijdigheid niet beschouwt als iets vreemds, maar als het enig juiste.

Daarom zegt de naam: Ik Ben Die ben mij veel meer dan de vrome aanduidingen als: Hij Die altijd is geweest en altijd zal zijn.

Wanneer je het tijdloos werkelijke leert begrijpen, besef je eerst goed, dat de relatie tussen mensen dingen, dieren of welke andere vormen dan ook, in wezen een onverbrekelijke en altijd werkzame is.

Zeker, de wijze, waarop je jezelf kent en banden kunt beseffen, zal veranderen, wanneer je cirkel na cirkel de werkelijkheid benadert. Andere vormen en mogelijkheden spelen voor jou een rol, je werkt anders, je denkt mogelijk anders. Maar dit zijn eigenschappen van je wezen, die op de voorgrond komen, geen veranderingen van wezen of wereld, die een rol spelen.

Mogelijk denkt u nu, dat ik een soort werkeloze uit de geest ben, die blij is hier eens even te kunnen prevelen. U vergist u. Ik heb vele andere werkzaamheden en ben gelukkig, maar wel altijd druk bezig. Wat ik hier en nu doe, is een plicht, een essentieel deel van mijzelf ook, vervullen zonder dat ik dit zelf al geheel ken en begrijp.

Dit verklaart mogelijk ook, waarom ik mij hier niet voel als iemand, die eens even lering komt geven, maar eerder mijzelf ervaar als deel van een totaliteit, uitverkozen of genoopt om bepaalde gedachten en erkenningen van het geheel uit te spreken en zo mijzelf en anderen van dit geheel daarvan iets meer bewust te maken.

Ik geloof ook niet, dat ik, wanneer ik neerdaal in een duistere wereld - een taak, die voor mij soms even onvermijdelijk en belangrijk schijnt - dat ik het licht ben dat tot de duisternis gaat.

Voor mijn besef ben ik een deel van de eenheid, die zich zowel in licht als in duisternis manifesteert, een nog niet geheel bewust deel van de werkelijkheid, dat met andere delen nog een ogenblik zichzelf beleeft te midden van illusies.

Indien voor die illusie van mij en andere delen van de eenheid de noodzaak ontstaat, dat ik licht tot uiting breng, zo zal ik dit doen, niet omdat dit licht werkelijk is of noodzakelijk, maar omdat ik alleen zo in de illusie een band kan verkrijgen op bewust niveau met die andere delen van het geheel. Maar volgens mij is en blijft het geheel van dit beleven

een illusie; de enige werkelijkheid is de onveranderlijke verbondenheid.

O, u kent dit verhaal allemaal wel: God is eeuwig. En wanneer je de mens vraagt, wat eeuwig danwel betekent, komt hij aandragen met beelden als: De aarde is een grote bol van chromstaal. En eens in de 10.000 jaren komt daar een vogel voor een ogenblik op zitten. Daarna vliegt het weer weg. En wanneer de gehele aardbol hierdoor weggesleten is, is er 1 seconde van de eeuwigheid voorbij.

Fout, lieve mensen. Zo maak je van de eeuwigheid een soort kauwgom, gemaakt uit de tijd. Eeuwigheid is tijdloos: er is geen tijd. Alles is gelijktijdig. De werkelijkheid kan daarin bestaan, maar dan met alle gebeuren en denken geheel gelijktijdig en alomvattend weergegeven.

Adam en Eva, de Kruisdood en het einde van de Wereld zijn volledig aanwezig en gelijktijdig. Je moet de blik van het een naar het ander wenden, maar de volgorde bepaal je zelf. Het is een soort schilderij, waarvan wij gemeenlijk in een vaste volgorde stukje na stukje plegen te bezien. Een soort meesterstuk van een kosmische Jeroen Bosch, die alle fasen die maar mogelijk zijn in leven en bestaan, heeft saamgebracht in een enkel boeiend tafreel.

Je aandacht kan van détail tot détail dwalen, maar wanneer je wat terugtreedt, kun je het gehele werk in één oogopslag overzien.

Dat is voor mij de goddelijke werkelijkheid. Wat een heel betoog is. Niemand, die uitroept, dat het in de bijbel heel anders staat? Geen protest in de naam van bepaalde filosofen? Niemand, die zegt, dat dit mystiek is?

Toch is dit voor mensen in feite allemaal nog filosofie en mystiek. Een theorie, die op de werkelijkheid stoelt, maar daarom nog niet die werkelijkheid is. Vergelijk: ik geef u een handboek, waarin staat, hoe je een kano kunt bouwen en hoe deze er uit zal zien. Ik geef u daarbij de hiervoor nodige onderdelen.

Zo ongeveer kan ik ook stellen: ik geef u de bijbel en in geef u het menselijke leven. Maar dat neemt niet weg, dat de werkelijke kano, wanneer u die gebouwd hebt, nog heel iets anders is en heel andere mogelijkheden biedt dan de handleiding. Zij bezit extra dimensies, die je in het handboek niet terug kunt vinden. Zelfs de werkelijke betekenis van de zinnen in het boek worden eerst geheel duidelijk, wanneer je de verschillende delen samenvoegt, die je er bij kreeg.

Met een filosofie of een bijbel is het al net zo. De waarde van een handleiding blijkt eerst uit het resultaat dat zij mogelijk maakt. Weet u trouwens, hoe een filosoof soms denkt?

Hij zegt: hier staat een punt, dat kan een ieder zien. En een punt staat aan het einde van een zin, dus kan deze zin voor die punt gestaan hebben. Maar op zich is die zin zinloos tenzij er een andere zin voor heeft gestaan. Zo bouwt hij op basis van 'n punt een hele roman van Dik Trom op, die hij echter wel van achter naar voren, maar in feite uit zijn eigen denken produceert. En mystiek is meestal een geur, die men in de plaats probeert te zetten van de werkelijkheid.

Een mystieke beleving is gewoonweg een vervalsing van je eigen niet gerealiseerd beseffen. Maar aan de hand van de vervalsing kun je soms veel leren omtrent de werkelijkheid. Doe je ook dit, dan kan mystiek de aanleiding worden tot een nieuwe beleving van de werkelijkheid. Wat echter niet betekent, dat de mystiek op zich en zonder meer iets met de werkelijkheid te maken behoeft te hebben.

Hopelijk doe ik niemand pijn met deze verklaringen. Ik wil slechts duidelijk maken, dat alles, wat wij rond ons aantreffen aan mystiek en wijsheid - indien gewenst kunt u het werk van onze orde daaronder meerekenen - elke openbaring zelf, die welke door de grootste meesters op aarde werd gebracht, is een handleiding.

Op zich blijft zij theorie. Maar u beschikt over het leven, waardoor u kunt proberen, de theorie om te zetten in werkelijkheid. Daarbij is uw leven niet alleen beperkt tot deze stoffelijke wereld, waarin u nu verkeert, maar omvat het zijn voor u vele sferen en zo nodig zelfs vele inkarnaties.

Dit alles is de grondstof, waarmee u aan de hand van de vele theorieën 't voertuig zult moeten bouwen, dat werkelijkheid heet. En eerst wanneer u daarin geslaagd bent, kunt u geheel beseffen, wat de handleiding, die u volgde, in feite betekende.

Interpreteer te veel, probeer te vereenvoudigen en u meent mogelijk een mooie kommode te bouwen, maar het eindresultaat wordt een wankele tafel en een hoop onbruikbaar afval. Neem omschrijvingen ook maar niet al te letterlijk op, want anders meent u een vouwstoel te maken en hebt u uiteindelijk een eenpersoonsfietsenrek of zo iets. Denk zelf na. Handel overdacht en nooit overhaast. Dan krijg je de beste resultaten.

Op soortgelijke wijze gaat het de mens, die de wijsheid zoekt te vinden in gedachten en geschriften van anderen. Probeer het alleen daarmee en je bereikt in feite niets. Wij moeten proberen te beseffen, hoe de delen van het leven aan elkaar gepast moeten worden, welke veranderingen en bewerkingen nodig zijn, om een voor ons aanvaardbaar geheel tot stand te brengen.

Pas dan is het mogelijk, ook het wezen van de tijd beter te doorgronden en is het mogelijk, het wezen van de goddelijke werkelijkheid te gaan beseffen.

Uit het geheel van de mogelijkheden moeten wij proberen dat op te bouwen, wat voor ons mogelijk, noodzakelijk en waar is. Op het ogenblik, dat wij het handboek waar noemen, zonder na te gaan, over welke mogelijkheden wij beschikken, gaat voor ons de mogelijkheid, werkelijk iets tot stand te brengen, verloren.

Maar wie iets tot stand brengt, komt iets dichterbij de werkelijkheid, kan meer begrijpen en meer presteren. Daarom stelde ik, dat een mens zich cirkel na cirkel, streven na streven, moet toeworstelen naar de goddelijke werkelijkheid, die één en onveranderd is.

Dan, uiteindelijk overziende wat de totaliteit van zijn is, weet je mogelijk zelfs, wat God wezenlijk is. Maar ik weet zeker, dat u dan de goddelijke werkelijkheid beter kunt beseffen en meen, dat vele mensen, die zo heel druk bezig zijn met het bekritisieren van anderen en dergelijke zaken, daar eens

wat meer aandacht aan zouden moeten besteden.

Denk niet, dat wij nu paragonen zijn van waarheid en besef zonder meer. Wij roddelen ook wel eens en uw reactie is dan gemeenlijk zeer direct.

Denk niet van een ieder meteen het slechtste. Die vrouw, waar zoveel mannen over huis komen, dat u al medelijden krijgt met haar arme echtgenoot, heeft mogelijk alleen maar de behanger in huis gehad. Het slechtste veronderstellen is helaas veelal deel van onze wijze van leven en denken.

En zelfs wanneer wij spreken over Gods Wil en Werkelijkheid, komen wij vaak niet veel verder dan een roddeltje over Gods wezen en bedoelingen.

Daarom is het zelfs op dit gebied beter, af te wachten, tot wij de feiten kennen. Dan zullen wij weten, wat er is, wat onze noodzaken en mogelijkheden werkelijk zijn.

Waarmede ik dit onderwerp meen af te mogen ronden. Wie de goddelijke werkelijkheid zoekt, moet eerst maar eens beginnen, met eigen kleingeestigheid te vergeten. Wie de goddelijke werkelijkheid wil leren beleven, moet ook beseffen, dat de meeste menselijke inzichten en wetten daarmede ten hoogste maar zeer weinig te maken hebben.

Wie de goddelijke werkelijkheid voortdurend sterker in zich wil leren beleven en voelen, vanuit zich wil leren erkennen, zal er rekening mee moeten houden, dat het gebeuren op aarde in betekenis binnen het geheel niet meer is dan een enkele lijn in een grote tekening.

Ik besef, dat u in dat geval alles zeer relatief zult benaderen en betrekkelijkheid is niet altijd in op aarde. Maar is het nu zo erg, om de feiten toe te geven en zelfs toe te geven, dat je zelf vaak grillig en sikkeneurig bent? Is het zo gek je af te vragen, waarom je dat bent? Is het zo vreemd, dat je eigen schuld mede erkent en niet alle verantwoordelijkheid op anderen probeert af te schuiven?

Is het werkelijk niet doenlijk om te erkennen, dat een ander mogelijk wel dingen doet, die u niet kunt aanvaarden, maar dat hijzelf daarvoor redenen gehad heeft en mogelijk daarmede iets goeds heeft bereikt, ook al kunt u dit niet beseffen?

Is het nu werkelijk zo heel erg, wanneer wij onszelf toegeven, dat de waarheid, die wij voorgeven te kennen, in feite alleen maar een aanduiding van iets is, dat werkelijk en kosmisch bestaat, dat onze geliefde geloofsleer niet veel meer is dan een weg, die je kunt gaan om de kosmische waarheid te vinden?

Laat ons dan maar alles zoveel mogelijk relativieren en de betrekkelijkheid, zelfs van ons eigen wezen en bestaan, beseffen. Dan zullen wij van daaruit eerlijker, bewuster en sneller verder kunnen gaan.

Dan eerst zullen wij m.i. geheel kunnen beseffen, hoe zeer wij verbonden zijn met alle dingen die wij kennen. Zelfs bij waakbewustzijn staat u b.v. met vele sferen in contact, ook al begrijpt u van die werelden en werkingen nog niet veel.

Geef echter de mogelijkheid toe. Dan zult u eerder en beter beseffen, hoever uw eigen wezen zich als invloed uitstrekt over de wereld, ook al beseft u dit menselijk natuurlijk niet geheel.

Mogelijk hebt u op uw wereld zonder het te weten banden tot stand gebracht, die reiken van Azie tot Amerika en van noord tot zuidpool. Mogelijk is dit de werkelijke zin en betekenis van uw bestaan op deze wereld.

Overzien en beseffen kun je dit niet, maar wel kun je toegeven, dat dit mogelijk is. En zolang wij geen zekerheid gevonden hebben in dit opzicht, kunnen wij in ieder geval proberen te beseffen, welke verbindingen er bestaan tussen ons en anderen.

De werkelijkheid komt dichterbij wanneer wij gaan vermoeden of zelfs leren beseffen, waarom wij met al die anderen te samen moeten leven, werken, spelen, bestaan.

Mij schijnt het zeker te zijn, dat wij langs deze weg kunnen komen tot een benadering van de goddelijke werkelijkheid, waarin wij ook de werkelijke betekenis van ons bestaan duidelijk zullen zien en de zin van al het zijnde in ons kan worden uitgedrukt op een eenvoudige, voor ons aanvaardbare en begrijpelijke wijze.

Dit, vrienden, was dan mijn voordracht. Ik heb geprobeerd u vanavond duidelijk te maken, wat voor mij het allerbelangrijkste van mijn gehele bestaan is. Ik hoop, dat meer mensen op aarde deze weg voor zich juist zullen vinden.

In deze tijd is het wel eens nodig, de mensen te wijzen op de betrekkelijkheid van zaken als werktijdverkorting, sociale rechtvaardigheid en al die andere dingen, die hun werkelijke betekenis alleen kunnen bezitten in relatie tot het geheel van alle werkelijkheid. Mogelijk zullen wij u de komende tijd daarom eer van dergelijke denkwijzen voor moeten leggen.

Maar voor vanavond moogt u verzuchten: Gode zij dank, het is voorbij, hij gaat. Want ik zeg nu alleen nog maar Goeden avond.

-0-0-0-0-0-

Goeden avond, vrienden.

Het is uw en mijn pech, dat ik dit esoterische deel van de avond op mij moet nemen. Wat ons meteen brengt bij de oude vraag, wat esoterie eigenlijk is.

Esoterie is de reis naar binnentoe, waarbij de meeste mensen helaas vergeten, een retour te nemen.

Wanneer de mensen eindelijk de kern van hun wezen benaderen, denken zij vaak, in een kathedraal terecht te komen, maar in de meeste gevallen belanden zij in een dierentuin.

Wat overigens begrijpelijk is, want vele mensen dragen in zich dierlijke eigenschappen, die zij naar buitentoe te zeer ontkennen en die daardoor hun innerlijk zozeer gaan beheersen. Kortom: die dieren in de tuin komen esoterisch sterker tot aanzien, naarmate zij exoterisch meer onderdrukt worden.

Je zou in vele gevallen zelfs kunnen stellen, dat de mensen in hun esoterisch streven proberen datgene te ontkennen, wat zij weten te zijn. Een vlucht voor de werkelijkheid, die niet zonder geestelijke en andere gevaren is.

Het zal u duidelijk zijn, dat op deze manier de esoterie vaak eerder een probleem vormt dan een oplossing biedt. En toch doen de meesten van ons in hun leven wel op de een of andere tijd aan esoterie. Dan zijn wij druk bezig te delven naar de schatten, die in ons niet werkelijk bestaan. Dit is de reden, waarom wij middels de esoterie gemeenlijk zo weinig waardevols vinden: Wij zoeken in ons innerlijk naar alles behalve naar datgene, wat wij werkelijk zijn.

En de grootste fout, die wij maken, is wel, dat wij in ons ik steeds weer de heilige zoeken te bereiken, die wij willen zijn en er daarom steeds weer vanafzien, de mens te zoeken, die wij werkelijk zijn en zelfs moeten zijn.

Wij zoeken naar een God, die wij met onze wensen en praatjes onbepaald kunnen vervelen, terwijl wij juist zouden doen om te zoeken naar een deelgenootschap in de goddelijke kracht, zodat wij het wezen gods beter tot uiting kunnen brengen in onze eigen wereld.

En zo kan ik nog wel even doorgaan. Maar waar het op neer komt, is het volgende: Er is een groep, waarin de mensen soms ritueel gaan staan voor een grote spiegel, waarnaast kaarsen branden. Boven die spiegel staat dan ook "ken uzelve".

Wanneer de mensen voorbereid zijn op de rite, staan zij daarvoor heel vroom even stil en kijken in feite niet naar zichzelf, maar naar hun illusies. Maar wanneer zij toevallig door het vertrek lopen en niet aan die spiegel denken, schrikken zij even, wanneer zij uit de ooghoeken hun beeld aanschouwen en vragen zich af, wat die lelijkheid hier nu doet.

Het schijnt zelfs eens voorgekomen te zijn, dat iemand in een museum stilstond voor een spiegel en sprak; slecht. Welke weldenkende kunstenaar zal zo iets monsterlijks zo naturelistisch uitbeelden?

Kortom, met de zelfkennis van de mensen, zelfs zij, die beweren hiernaar te streven, is het gemeenlijk slecht gesteld. Vandaar dat gevallen, die aan de voornoemde herinneren, in de esoterie vaak voorkomen.

Punt. Want ik zit hier niet alleen maar, om te vertellen, wat er fout kan gaan aan de esoterische bestrevingen. Ik moet u ook wijzen op de goede kanten van die esoterie. Wat mij moeilijker valt, maar geprobeerd dient te worden.

De kern van esoterie is het vermogen een relatie te ontdekken tussen je innerlijkste waarde en de wereld, waarin je leeft.

De basis van de esoterie berust op de erkenning van je innerlijke mogelijkheden plus de vastte wil, die naar buiten toe kenbaar te maken.

De grootste waarheid van het leven kun je in jezelf vinden, tenzij je probeert de wereld of jezelf daaromtrent te bedriegen.

Zelfkennis is inderdaad belangrijk, wanneer je er iets mee doet en de besepte waarheid niet geheim houdt als een regering haar nieuwste superwapen.

Ik ben een geest, zoals u weet en wordt door sommigen een onwijze geest genoemd. Maar wanneer ik al die z.g. wijzen op aarde nader bezie, schijnen zij mij vaak nogal onwijs te denken en te reageren. Waarop, ik mij troost met de gedachte, dat, zo uw aardse wijsheid voor een groot deel onwijsheid is,

een groot deel van mijn veronderstelde onwijsheden enige wijsheid kunnen bevatten.

Onvermoeid zoek ik dus verder naar zaken, die esoterisch belangrijk kunnen zijn. En allereerst ontmoeten wij dan natuurlijk het begrip God. God is belangrijk in ons wezen, omdat wij een verbinding moeten vinden tussen onszelf en de totaliteit. Alleen daarvoor is God nu voor ons van belang. Eerst veel later zullen wij mogelijk kunnen beseffen, wie of wat Hij is. Nu moeten wij tevreden zijn met een besef, van hetgeen Hij voor ons betekent.

Velen achten ook een "meester" van belang. En weet u al, wat een meester is? In vele gevallen is het iemand, die doet, of hij meer weet dan u, terwijl hij de antwoorden achter in het boekje op kan zoeken, maar u die kans niet geeft.

Met een geestelijke meester is het eigenlijk al net zo, want deze verwacht van u, dat u geestelijke problemen oplost en daarop de antwoorden zult vinden, die hij juist acht, omdat hij ze uit zijn boeken af kan lezen.

Maar is dit eigenlijk wel meesterschap? Ik geloof, dat de mens wat dat betreft wat dichter bij de grond zou moeten blijven en zou moeten stellen: vakmanschap is meesterschap. Wanneer een mens kennelijk weet, hoe hij juist, gelukkig en bewust leven moet, is hij voor mij een meester. Wanneer een meester weet, hoe hij ook praktisch moet werken met de krachten, die hij volgens zijn verklaring aan anderen bezit, dan is hij voor mij een werkelijke meester en dan niet, om hetgeen hij anderen mogelijk leert, maar om hetgeen hijzelf is.

Ook al maakt die eis het meester zijn wel voor velen heel wat moeilijker. Je kunt als geest trouwens in dit opzicht ook voor vreemde verrassingen komen te staan:

Ik hield eens een ernstig betoog - lang geleden, want zo heel ernstig betogen ligt nu eenmaal niet in mijn aard. Ik vertelde de mens iets over de mogelijkheden van gebed en dat soort dingen. Waar je inderdaad heel wat meer kunt doen, wanneer je maar weet, hoe je het doen moet.

Zeg een van de aanwezigen "geachte broeder" En soms klinkt mij dat zelfs als een belediging, wanneer ik zie wie het zegt. "Geachte broeder, bent u een goeroe?" Ik zeg: neen, ik ben alleen gewoon getikt

Dat vond men beledigend voor een goeroe en voor mij en zelfs voor henzelf. Toch was het niet zo bedoeld. Wanneer ik zeg, dat ik alleen normaal getikt ben, dan zeg ik of impliceer ik daarmee natuurlijk wel, dat een goeroe ook getikt is.

Maar wat is getikt zijn? Het betekent geraakt zijn, zodat een t.v. van anderen afwijkend werkelijkheidsbesef bij je ontstaat. En volgens mij kan een goeroe alleen een echte goeroe zijn, wanneer hij de werkelijkheid anders beleeft en anders ziet dan z.g. normale mensen.

Ik had dus in feite niets miszegd en heb geprobeerd dat uit te leggen. Maar wat de mensen dan weer van je woorden weten te maken ... Iemand was er zelfs na afloop van overtuigd, dat ik een soort stille goeroe was, een soort geestelijke rechercheur, die zijn feitelijke functie niet toe mag geven

tenzij hij iemand moet opbrengen.

Maar laat ik niet beginnen, mijn klachtenboek te openen, anders wordt deze bijeenkomst veel te lang.

Elke waarheid, die je in jezelf bevestigd vindt, zal altijd geldig zijn, ongeacht het gebeuren rond je, je eigen noodlot of je eigen veranderingen naar buiten toe. Dan kun je dus ook zeggen: een innerlijke waarheid is de enige waarheid, waarop je je kunt baseren. De rest van de waarheden, waarmee mensen naar je plegen te gooien, zijn bij nadere beschouwing meestal niet meer waard dan het verkiezingsmanifest van een oppositiepartij, die graag een keertje de macht wil overnemen.

Nu ja: oppositiepartijen. In de politiek kun je ze in deze dagen eerder kontramineus noemen, van echte oppositie, die voor anderen belangrijk is, komt veelal maar weinig terecht, omdat men te zeer in de kontramine is, om met anderen samen iets goeds tot stand te willen brengen, zeker, wanneer die anderen al in het gouvernement zitten.

Trouwens, wanneer je naar die programma's kijkt, zouden heel wat partijen beter hun naam kunnen veranderen. PvdA zou dan pvdu moeten worden: de partij van de uitkeringen.

En de cda zou ik eerder cde willen noemen: het is een christelijk zootje door elkaar. Ik gebruik deze grappen om even de spanning te breken, anders wordt u mij te ernstig. En een politiek mopje gaat er meestal wel in.

Begrijpelijk trouwens, want voor de meeste mensen is politiek een levensbelangrijk spel van illusies, waarbij een ieder wel beseft, dat het meeste poppenkast is, maar toch doet, of hij er in gelooft. Dit in de hoop, dat er altans iets waar wordt, van hetgeen de poppen beloofd hebben.

Nu niet hatelijk worden en denken, dat ik bedoel, dat een politicus geen mens is. Een politicus is wel degelijk een mens. Alleen mag hij er beroepshalve niet vooruitkomen, omdat zijn gedragingen in feite veel te menselijk zijn om in de ogen van de mensen nog een goed politicus te kunnen zijn.

Toch hebben heel wat politici liefhebberijen, waar zij heel veel aan doen. Maar ja, wanneer die liefhebberijen bekend worden en de mensen horen met wie, dan worden het weer opeens schandalen. Kijk, bij schoenmakers loopt zo iets uit op sandalen, maar in de politiek worden dergelijke dingen al snel schandalen, waaraan de kollega's overigens alleen zwaar plegen te tillen, wanneer zij de man toch al lastig of onaardig vinden.

Daar een politicus deskundig zou moeten zijn, zou ik ook hen willen toeroepen: schoenmaker, blijf bij je leest. Maar de meesten weten door al het werk niet meer, waar hun leest is gebleven, of hebben opeens de verkeerde leest in hun armen. De armen.

Maar ik zal helaas terug moeten keren naar de esoterie. Wanneer u zich over dergelijke uitspraken verheugt, of u daarmee amuseert, beseft u kennelijk veel van het absurde in de wereld rond u. Anders zoudt u over dergelijke gezegden niet zo vrijelijk lachen.

Maar dan zoudt u toch zelf ook eens voor de spiegel moeten gaan staan en uw eigen gedragingen ook eens onder de loupe moeten nemen.

Want pas wanneer je leert beseffen, hoe absurd in vele gevallen ook je eigen gedrag is - in vele opzichten zelfs - en hoe wonderlijk je opvattingen zijn omtrent alles, wat aanvaardbaar is en wat niet, kun je er mogelijk achterkomen, wie en wat je bent, leer je beseffen, wat je het beste kunt doen en krijg je zelfs meer begrip voor degenen, die u nu zo graag uitlacht.

Er zijn helaas nogal wat mensen, die redeneren: wanneer ik maar weet, wat ik ben, weet ik wat noodzakelijk is en dan vind ik wel een ander, die het voor mij doet. Die streven dus naar bewustwording in de hoop, voorlopig geestelijk in de WW te kunnen lopen.

Maar zoiets bestaat niet. Bewustwording is een proces, waarbij de voortdurende zelferkenning wordt omgezet in een even voortdurende zelfvervulling, welke zelfvervulling dan gelijktijdig een bewust beantwoorden betekent aan de wereld, waarin je bestaat.

Moelijk, hè? Neen, ik bedoel niet om naar te luisteren of om te begrijpen, maar om het te doen!

Wanneer je probeert, vanuit jezelf het goede tot stand te brengen, moet je altijd onthouden, dat je betekenis wordt bepaald, door hetgeen je betekent voor anderen en dus niet door de betekenis, die je jezelf probeert toe te kennen.

De betekenis voor anderen zal toenemen, naarmate het eigen ingrijpen voor de anderen meer kenbaar, meer begrijpelijk en belangrijk zal worden. Iets, waarover ik trouwens vroeger wel eens anders heb gedacht. Maar al levende leert men.

Hetwelk u bewijst, dat de geest ook nog niet volmaakt is. Toch denk ik vaak, dat ik als geest wat dichterbij de volmaaktheid ben gekomen, dan als mens voor mij mogelijk was. Als mens was ik mismaakt.

Aan de andere kant had het ook zijn voordeel. Wanneer ik op aarde niet mismaakt geweest zou zijn, zou ik mij ongetwijfeld heel wat meer illusies omtrent mijzelf gemaakt hebben en daardoor als geest mismaakter zijn geweest, dan ik nu ben.

Ik meen, dat het voor een mens wel eens goed is, om in te zien, waar hij tekort schiet, om eens even gekonfronteerd te worden met zijn eigen onvermogen en met allerhande zaken, die hij eigenlijk niet leuk vindt. Want als hij dan beseft, in hoeverre hij zelf daaraan mede schuldig is, in hoeverre hij zelf ontwikkelingen mede veroorzaakt heeft en onjuistheden in stand houdt, zal er mogelijk ook een ogenblik komen, waarop hij beseft: dit zijn mijn fouten. Laat ik die dus maar eens laten rusten en eerst eens beginnen met mijn goede kwaliteiten verder te ontwikkelen en gebruiken.

En wat ons leven betreft: wij hebben allen de neiging naar buitentoe alleen dat van ons werkelijke wezen te laten zien, wat weinig betekenis heeft. Wat er diep in ons speelt, wat ons werkelijk beroert, houden wij gemeenlijk verborgen.

Maar datgene, wat zich in ons diepste binnenste afspeelt, is juist datgene, waarmede wij moeten werken in de wereld, want dat bepaalt onze werkelijke kracht en onze werkelijke betekenis.

Esoterie is niets anders dan een beseffen van de eigen innerlijke mogelijkheden, waarden en eigenschappen, die je daarop naar buitentoe zo goed mogelijk probeert te gebruiken

en waar mogelijk naar buitentoe ook kenbaar maakt.

En voor er nu een handige jongen onder u gaat beweren, dat de geest hem heeft geraden om er dus alles maar uit te gooien, zoals het in hem opkomt: Er zijn meer mensen, die struikelen over hun tong dan mensen, die in het leven struikelen over hun eigen voeten.

Wanneer je dus iets zegt, omdat het in je opkomt, moet je er je eerst van overtuigen, dat het ook voor de anderen van betekenis is. En als je weet, dat die betekenis voor de anderen voorlopig niet te aanvaarden zal zijn, kun je beter je mond houden.

Astrologen beweren, dat het een saturnusjaar is, een jaar van het paard, of een ander chinees dier, maar als u het mij zoudt vragen, is dit jaar wel het jaar van de grote bekken. Wat mogelijk nog een restant van het vissentijdperk is, toen je een grote bek nodig had om in leven te blijven, maar er zo weinig mogelijk mee mocht zeggen.

Maar volgens mij is het beter iets te doen, dan veel en luid te spreken. Velen zullen net niet met mij eens zijn en zeggen, dat er toch zo nu en dan heel wat gepraat moet worden, opdat men er toe kan komen gezamenlijk iets te doen. Volledig juist. Maar het kont er in uw dagen vaak op neer, dat men zolang praat, dat wanneer de tijd komt om te samen iets te gaan doen, het al overbodig geworden is.

Daarom lijkt het mij altijd nog beter uit je diepste en meest innerlijke weten zelf onmiddellijk iets te doen dan om eerst eens met vele anderen lange tijd er over te gaan praten, dat je iets zoudt willen doen.

Wie esoterisch bewust begint te werken, zal immers moeten toegeven, dat het de eigen wijze van leven en werken is, waarom alles draait? Maar pas dan wel op, dat je geen geestelijke theorieën gaat gebruiken als super de luxe verpakking voor stommiteiten, die je in de stof uithaalt.

Lieve vrienden, dames inbegrepen, esoterie is voor mij niet de kunst van het naar binnen toe enig bewustzijn vinden zonder meer. Het is voor mij de kunst van juist leven en zo een steeds meer directe band tot standbrengen tussen de geest en de stof, opdat de krachten en waarden van stof en geest kunnen versmelten in beide werelden de mogelijkheden vergroot worden, de ervaringen toenemen en na het beëindigen van de stoffelijke toestand de geest over een zeer rijke schat aan belevingen kan beschikken, zodat zij ook haar mogelijkheden in de geest in grote mate ziet toenemen.

Dit, vrienden, is volgens mij genoeg hierover. Indien er iemand is, die het niet genoeg vindt, mag die zelf het woord komen voeren. Voor mijn eigen plezier nog even een definitie: liefdesband: iets, wat vaak begint als een verrukking, maar soms eindigt als een keten.

onze koningin: een vrouw, die meer moeder is dan menigeen beseft, minder koninklijk wil zijn dan zij is en eerder afscheid zal moeten nemen, dan zij verwacht.

Goeden avond.

(zeer sterk bekort)

d.d. 9 maart 1979

-0-0-0-0-0-